ἀπ' τοῦ Παρισιοῦ, μὰ ὄχι καὶ οἱ μόδες μας!

Πάρα πίσω προχωροῦν δυὸ μουλάρια φορτωμένα σκίνα· Θέ μου, τί ἀντίθεση τῆς ψευτιᾶς μὲ τὴν ἀλήθεια! Τὰ ὁδηγοῦνε δυὸ ἁπλοὶ χωριάτες, ξυπόλυτοι, μὲ τὸ σάκκο ἀκκουμπημένο στὰ ζᾶ τους· κάνει, βλέπεις, κάψα ἀπὸ τώρα σὲ μᾶς· καὶ λέω μὲ τὸ νοῦ μου: ποιός ξέρει ἂ σὲ περασμένο καιρό, οἱ πρῶτοι δὲ ζοῦσαν πλαϊ μὲ τοὺς δεύτερους!

Κάνω νὰ ξανακλείσω τὰ ματια· μὰ ἄλλη ὀμορφιὰ τὰ κυνηγᾶ· ἔχω μιὰ ζωντανὴ χαρὰ μπρός μου· μέσα στὸ βαθὺ καὶ τρεχούμενο νερὸ λούζονται μὲ γέλια καὶ τρέλλες τέσσερεις παπιες· ὁ κύριος ἄντρας τους τὶς καμαρόνει· τοὺς ρίχνει νερὸ μὲ τὸ κεφάλι του, μὲ τὸ πλατὺ ράμφος του ξεψηρίζει τὰ κεφαλάκια τους· βουτοῦν, ξαναβουτοῦν, τραβοῦν κανένα σκουλίκι, ἐνῶ τὸ νερὸ θέλει νὰ τραβήξει κι αὐτὲς τὶς ἴδιες· γυρίζουν ὅμως τὴν πλατη στὴν ὁρμή του· ἀνοίγουν καλὰ τὰ πόδια τους καὶ τὰ κρατοῦν ἴσια στὸ νερὸ σὰ μικροὺς φράχτες. Κοντοστέκουνε, παλι παρασέρνονται, πάλι ξαναβουτοῦν καὶ βγαίνουν μπρός μου. Πῶς τῆς θαυμάζω· κι ἀφοῦ θέλησα πρὶν νὰ εἶμαι κουκουναριὰ ἢ πεῦκο, τώρα ἤθελα νἆμαι παπί· λούζονται διαρκῶς... Πῶς σὲ ἤθελα ἐδῶ ναν τὰ βλέπεις! ἀγκαλα, πές, ἔχει τὸ Παρίσι σου σωρὸ χῆνες· μὰ μὲ τὴ διαφορὰ πὼς οἱ γοῦρνες τους εἶναι μαρμαρένιες, ἄνοστες σε βεβαιῶ, καὶ γιὰ φόντο τοῦ παραδείσου τους τὰ παλάτια τοῦ Louvre ἢ τῶν Versailles.

Ἔπιασα νὰ σοῦ γράψω λίγα καὶ παρασύρθηκα ἀπὸ τὴν ὀμορφιὰ τῆς ἄγριας ἐρημιᾶς μου, τὸ ἴδιο ὅπως σὺ μιὰ μέρα στάθηκες χαζεύοντας μπρὸς σ' ἕνα ὄμορφο κορίτσι τῆς Ἰταλίας πού πουλοῦσε μενεξέδες τραγουδώντας βραχνὰ τὸν πόνο του.

— Τί ζητᾶ, μοῦπες, ἡ ποίηση σ' αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς λασπωμένους δρόμους;

Τὰ ξυπόλυτα καὶ βρώμικα πόδια του ἀντὶ ἐσένα τὴν ἀριστοκράτισσα νὰ σ' ἀηδιάσουν, σ' ἐνθουσίασαν.

— Τὸ παίρνομε σπίτι; μοῦπες πάλι, καὶ σοῦ ἀπάντησα:

— Θὰ σοῦ λερώσουν τἀλληθινά σου ταπέτα d' Aubusson τὰ συρτά του κατσάρια.

— Ναί· μὰ θάφήσῃ ὅμως καὶ γιὰ πολὺν καιρὸ τὴν ἐντύπωση τῆς ὀμορφιᾶς της τῆς ἄγριας καὶ φυσικῆς ἐκεῖ μέσα...

Καὶ νά, γιατὶ ἀποκοτῶ νὰ σοῦ περιγράψω μιὰ λουρίδα τοῦ χωριοῦ μου, καὶ μάλιστα μὲ τὸ τουπὲ νὰ κάμω σύγκριση μὲ τὸ μεγάλο, τὸ λαμπρό σου Παρίσι.

Μπεγουλάκι, Φεβρουάριος 1909.

ΛΟΥΚΙΑ ΤΑΚΗ ΛΙΑΛΙΟΥ

ΤΟΥΡΚΑΛΑ

Πίσω ἀπὸ γιασμάκι
κρυφτοπαίχτρα ἐλιά·
τράβηξ' το λιγάκι
γιὰ ἕνα διὸ φιλιά.

Διὸ κιτρῶνε τέρι
σὲ σφτιχτὸ κουμπί·
τάχα κι' ἕνα χέρι
δὲ χωράει νὰ μπεῖ;

Φρούρου τὸ σαλβάρι
τὸ μεταξωτό...
Ὦ πού νὰ σὲ πάρει,
πάω νὰ κολαστῶ!

ΛΕΚΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ

"ΟΙ ΠΕΤΡΟΧΑΡΗΔΕΣ,,

ΔΡΑΜΑ ΣΕ ΜΕΡΗ ΤΡΙΑ

Πουλιοῦνται στὰ γραφεῖα μας γιὰ τοὺς συντρομητάδες τοῦ Νουμᾶ 1 δραχμὴ (φρ. χρ. 1,20 γιὰ τὸ ἐξωτερικό.)

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζιτικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσὸν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὡρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1 1)2	τοῖς	ο)ο	κατ'	ἔτος	διὰ καταθέσεις	6 μην.
2	»	»	»	»	»	1 ἐτ.
2 1)2	»	»	»	»	»	2 ἐτ.
3	»	»	»	«	»	4 ἐτ
4	»	»	»	»	»	5 ετ.

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι.

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήνα δρ. 3.— Γιὰ τὶς Ἐπαρχίες δρ

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 10.

Γιὰ τὶς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τρίμηνες (2 δρ. τὴν τριμηνία) συντρομές.

Κανένα δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂ δὲ στείλει μπροστὰ τὴ συντρομή του.

10 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιόσκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια Ἐθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιόδρομου (Ἀκαδημία), Βουλή, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδερόδρομου Ὁμόνοια), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἑσπίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλή).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

Στὰ Χανιὰ (Κρήτη) στὸ Πραχτορ. Ἐφημερίδων στοῦ κ. Ἀλικιώτη).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ἡ πολιτικὴ κωμωδία — Οἱ χολιασμένοι. — Τὸ παράσημο τοῦ Τόπου — Χαμένος καιρός! Διπλωματικὴ παληκαριά.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ κωμωδία τέλιωσε μιὰ χαρά. Νά καὶ οἱ κυριώτερες σκηνές της. Ὁ κ. Θεοτόκης παραιτήθηκε, ἔχοντας τὴν πλειονοψηφία μέσα στὴ Βουλὴ καὶ ξέροντας πολυκαλὰ πὼς ἄλλη Κυβέρνηση, μὲ τούτη τὴ Βουλή, εἶναι ἀδύνατο νὰ σταθεῖ. Ἔπρεπε νὰ διαλυθεῖ ἡ Βουλὴ μὰ δὲ σύφερνε, λένε, νὰ γίνουνε σήμερα ἐκλογές, γιὰ λόγους ἐθνικούς, κι ὁ κ. Ράλλης δὲ δέχτηκε νὰ κάμει Κυβέρνηση, ἂν καὶ τοῦδινε τὸ Στέμμα τὴ διάλυση. Κ' ἔτσι ὁ κ. Θεοτόκης καλοκάθεται στὸ Ὑπουργεῖο κι ὁ κ. Ράλλης παίρνει κητασυγκινημένος τὰ βρεμένα του καὶ τὰ συχαρήκια τοῦ Βασιλιὰ γιὰ τὸν πατριωτισμό του — καὶ ἡ κωμωδία τελιώνει.

Τί βγῆκε ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴ φασαρία, ἀδύνατο νὰν τὸ δοῦμε ἐμεῖς οἱ κοινοὶ θνητοί, ποὺ μπορεῖ στὸ τέλος νἄχουμε κι ἄδικο ὅταν ὅλ' αὐτὰ τὰ μπερμπατοκαμώματα τῆς πολιτικῆς μας τὰ χαρακτηρίζουμε γιὰ στάχτη στὰ μάτια.

*

ΤΟ ΤΡΙΤΟ κόμμα (ὁ κ. Μαυρομιχάλης δηλ. μὲ τοὺς ὀπαδούς του) χόλιασε γιατὶ δὲν προσκαλέστηκε στὸ Παλάτι καὶ ἀποφάσισε (τρέμετε γιαπιά!) νἀλλάξει ταχτική καὶ νὰ γίνει....ὁρμητικώτερος στὴν πολεμική του!

Καὶ πρόφερε τὴ λέξη πλέριο καὶ μὲ τόνο.

Ὁ Κλωστογιωργόπουλος κι ὁ Τιμολέων Κουλουμπέρδας ἐπιδοκίμασαν μὲ κίνημα τοῦ κεφαλιοῦ. Ἡ Κούλα δὲν ἔδειξε τὰ δόντια της οὔτε μὲ χαμόγελο αὐτὴ τὴ φορὰ στὸν Κουλουμπέρδα. Σὰ νὰ μὴ συμφωνοῦσε τέλεια μὲ τὴ γνώμη του. Ἡ Φρόσω οὔτε πρόσεχε στὴν ὁμιλία· ἀπὸ ὥρα σ' ὥρα ἴσιαζε μονάχα καμμιὰ ζάρα πού ἔκανε ἡ μπλούζα τἀδερφοῦ καὶ ἡ Μαριὼ εἶχε πέσει πάλι στὴ μελαγχολία της.

«Αὐτοὶ οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ ὅλοι οἱ ἄντρες σὰν ἀνταμώνονται δυὸ τρεῖς μαζὶ εἶνε πλιχτικοὶ ἀθρώποι», συλλογιούνταν μέσα της. Ἤταν μιὰ παρατήρηση, πού τὴν εἶχε κάμει, τώρα στερνὰ περσότερο, ὅσες φορὲς βρεθηκε σὲ συντροφιὰ ἀντρῶν στὶς βιζιτες πού ἔκανε στὴν ἀρχοντιὰ τῆς πόλης. «Σὰν εἶναι μεταξύ τους, γενοντ' ἀμέτως διαφορετικοὶ ἀπ' ὅ,τι εἶναι σὰ βρίσκονται μονάχοι μὲ γυναίκες. Καλόβολοι, γλυκόλογοι κ' εὐγενικοὶ στὴν τελευταία περίσταση, στὴν πρώτη ἀλλάζουν ἄξαφνα σὲ ὄντα χοντρὰ καὶ βάρβαρα»

Ἡ Μαριὼ δὲν εἶχε πεῖρα τοῦ ἀντρός-συζύγου.

Τέλος πάντων αὐτὴ τὴν ὥρα ἔπλητε ἡ φτωχὴ Μαριὼ καὶ χασμουριούνταν, μ' ὅλο τὸ φύλαγμά της νὰ μὴ δειξη τὰ σάπια δόντια της. Ἡ Κούλα τὸ στερνὸ δὲν τὸ φοβούνταν καὶ δὲν εἶχε λόγο αὐτὴ νὰ φέρνη τὸ χέρι της μπροστὰ στὸ στόμα, ὅταν τάνοιγε φαρδὺ πλατὺ ἀπ' τὴν ἴδια πλήξη. Ἀφοῦ εἶδε κι αὐτὴ κι ἀπόειδε πὼς ὁ Κουλουμπέρδας ἀπορροφήθηκε ὁλότελα ἀπ' τὴ συζήτηση πού ἄνοιξε τώρα γιὰ τὸν πόλεμο καὶ γιὰ παλικαριὲς σ' αὐτὸν κι ἀντραγαθίες (ὁ Κουλουμπέρδας εἶχε ἀντραγαθήσει ὡς ὑπαξιωματικός στὸ Δομοκὸ κι ὡς τόσο ἔπρεπε νὰ τυρανηθῇ ὡς τὸ τέλος στὸ σκολιὸ γιὰ τὸ ψωρογαλόνι!), ἀφοῦ ἀπελπίστηκε πὼς ἡ ὁμιλία μπορούσε νὰ γυρίση σὲ ζήτημα μὲ γενικότερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ὁλομέλεια ἐκεῖ μέσα, βρῆκε ἀφορμὴ τὸ σήκωμα τῶν φλυτζανιῶν, τὰ μαζεψε καὶ πάει στὴν ἄλλη κάμαρα.

«Πάει στὸν ἄλλον τώρα», συλλογίστηκε ἡ Μαριώ, ὅταν εἶδε πὼς ἡ ἀδερφὴ δὲ γύρισε. Κ' ἔπεσε σὲ βαθύτερη μελαγχολία. Ὁλόβολη ἡ ψυχή της ἔσταζε ἀπογοήτεψη. Γιὰ νὰ κάθεται λοιπὸν ἐδὼ σὰν ξόανο καὶ νὰ χασμουριέται, χάλασε μέσα πρωτήτερα τὸν κόσμο καὶ τὸ σηκότι της; Δὲ θάκανε καλλίτερα νὰ μούτζωνε τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ νὰ πάγαινε κι αὐτὴ στὴ γειτονιὰ νὰ δεῖξη τὸ καπελίνο, σὰν τὴν Κούλα, νὰ λέη καὶ νὰ δηγέται γιὰ τὰ ρούχα καὶ τὰ χρυσὰ στολίδια τἀδερφοῦ κ' οἱ γειτόνισες νὰ τὴν ἀκούνε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα; Τί ἔβγαλε ἀπ' τοὺς ἀξιωματικοὺς ἐδώ; Νὰν τοὺς ἀκούη νὰ κόβουν τὶς σφηνάρες τους καὶ νἀγναντεύη τὸ ψωροκαμάρωμά τους; Ἤθελε ναξερε, σαν τί τοὺς φαίνεται πὼς εἶναι; Τὸν ἕνα δά, τὸν Κλωστογιωργόπουλο, τὸν ξέρομε ποιός εἶναι, παιδὶ παπά· κι ὁ ἄλλος ὁ ἄγνωστος ποιός ξέρει πούθε κρατάει ἡ σκούφια του, δίχως ἄλλο ἀπ' τὰ Κράβαρα ἢ ἀπ' τὸ Λιδωρίκι, καταπῶς φαίνετ' ἀπ' τὴν κουβέντα του, ὅσο κι ἂν θέλη νὰν τὰ κόβη σὰ γραμματισμένος. Τρομερὰ μου, τήρα τον πῶς γουρλόνει τὰ ματια του σὰ μπούρμπουλας κ' ἔχει ἀνασηκωμένα κι ἄγρια τὰ μουστάκια του, σὰν τάγκαθια τοῦ σκατζόχερα. Νέα μόδα κι αὐτή· μιὰ συχασὰ εἶναι. Καὶ τοῦ Γεσίλα θὰν τοῦ τὸ πῇ κοφτά, δὲν τῆς ἀρέσει αὐτο τὸ σκέδιο, σὰ βούρτσα· μπορεῖ νὰ βγάλουν τὰ μάτια τῆς μαύρης τῆς γυναίκας που θὰ κάμουν νὰ φιλήσουν. Ποῦ εἶσαι, καημένε Σουμτὼν Καραφωτιὰ μὲ τὸ στριμένο λεβεντίκα καὶ τὸ περσότερο. — Ἄχ, ἄχ — ποῦ εἴσαστε δόλια νιάτα!

Ἀπ' αὐτὲς τὶς σκέψεις της ξύπνησε τὴ Μαριὼ μιὰ σάλπιγγα πού σήμανε ἀπ' τὸ κάστρο. Οἱ ἀξιωματικοὶ σηκώθηκαν.